

การส่งเสริมเยาวชนเข้าสู่ภาคเกษตร

จาก เกษ บัสนนท์

1.แนะนำ

การลำดับช่วงอายุของเยาวชนในเวลานี้เป็นเรื่องประวัติศาสตร์ที่มีการกล่าวถึงกันอย่างกว้างขวางที่สุด องค์การสหประชาชาติ(UN) กำหนดให้อายุเยาวชนตั้งแต่ 15-24 ปี ซึ่งเป็น 20 % โดยประมาณของจำนวนประชากรเฉลี่ยในประเทศกำลังพัฒนา(IFAD,2011:5) หลายปีที่ผ่านมาเยาวชนไม่ได้ถูกนำไปใช้ประโยชน์และไม่ถูกเอาใจใส่จากชุมชน-รัฐบาลของเขาและองค์การนานาชาติที่จะนำพลังงานและกำลังความสามารถของเขาไปใช้ในการผลิตเยาวชนโดยประมาณ คือ 1 ใน 5 ของจำนวนประชากรทั้งหมดอยู่ในประเทศที่กำลังพัฒนาปรากฏออกมาจากภาคเศรษฐกิจในระดับภูมิภาค การกำจัดความแตกต่างของชนบทในการปฏิรูปที่ดิน คือศูนย์กลางที่จะจัดการความยากจนในชนบทและการเลือกปฏิบัติแต่ประเด็นการระดมพลังเยาวชนเข้าสู่ภาคเกษตรยังเป็นแค่เงาในประเทศอาเซียน

ครอบครัวชาวมาเลเซียขนาดเล็กได้เลี้ยงดูประชากรโลกถึง70%และพวกเขาจำนวนมากอาศัยอยู่ในแถบภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิกและเกี่ยวข้องโดยตรงที่จะระดมพลังสนับสนุนเยาวชนชาวนา-ไร่ (AFA,2014 a:1) ปี 2012 องค์การสหประชาชาติ –ยูเอ็นเอสแคป ได้รายงานไว้ว่า 60%ของชนบทหรือมากกว่านั้น คือ 750 ล้านคนคือ เยาวชนหญิงและชาย อายุ 15-24 ปีอาศัยอยู่ในเอเชีย-แปซิฟิก ในปี 2010 ประเทศอินเดียมีเยาวชน 234 ล้านคน เป็นตัวเลขที่สูงที่สุดในโลก (จำนวน 19 %ของประชากรอินเดียทั้งหมด) ตามด้วยประเทศจีน คือ 225 ล้านคน(จำนวน 17%ของจำนวนประชากรทั้งหมดของจีน) ประเทศบังกลาเทศ-เนปาลและฟิลิปปินส์ มีเยาวชนที่สูงเช่นกัน คือ 20% ประเทศญี่ปุ่นมี 12 ล้านคน หรือจำนวน 10 % ของประชากรทั้งหมด(AFA,2014 a:2)

บ่อยครั้งที่เยาวชนในชนบทกลายเป็นคนว่างงานหรือทำงานรับจ้างที่ได้รับค่าจ้างต่ำหรือไม่ได้รับเลย สภาพของพวกเขาคือเป็นผู้มีทักษะน้อย ไม่มีความมั่นคงซึ่งเป็นเหตุให้ต้องแสวงหาโอกาสในเมืองเป็นจำนวนมากและมีรายงานที่หลากหลายออกมาว่า หลายครั้งที่เยาวชนไม่สนใจที่จะทำงานในภาคเกษตรโดยมีเหตุผล เช่น อพยพเข้าสู่เมืองหางานทำได้ดีกว่าและอื่น

สำหรับเรื่องที่กล่าวมาเอกสารฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อต้องการปรับปรุงสภาพของเยาวชนชาวนา-
ไรว์ในเอเชียให้เหมาะสมและทันสมัยยิ่งขึ้น

1.2 วิธีการทำวิจัย

เอกสารฉบับนี้ใช้วิธีทบทวนเอกสาร-สัมภาษณ์-กรณีศึกษาและงานเขียน
สำนักเลขาธิการสมาคมเกษตรกรเอเชียเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน(AFA)และสมาชิกจำนวนมากมีเทคนิคการรวบรวมตัวเลขและข้อมูล ทบทวนเอกสารของAFA เช่น รายงานต่างๆ ระเบียบการประชุมสภาฯ
การประชุมกรรมการบริหารและการประชุมเยาวชนชาวนา-ไรว์
รายงานการวิจัยของรัฐบาลและองค์กรพัฒนาเอกชนและระเบียบ-
วิธีการประชุมในหลายองค์กรรวมองค์กรตัวแทนขององค์การสหประชาชาติ(UN)

1.3 ข้อยกเว้น

เอกสารฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายโดยส่วนใหญ่คือทำให้ความรู้ในหลายประเด็นเกี่ยวกับการทำ
กิจกรรมเพื่อทำให้เกิดความยั่งยืนของเยาวชนชาวนา-
ไรว์ดำรงอยู่ในภาคเกษตรการทบทวนเอกสารได้ครอบคลุมแค่การทบทวนประเด็นของAFA เช่น
เอกสารการวิจัย การประชุม รายงานการศึกษาแลกเปลี่ยนและเอกสารขององค์กรอื่นๆที่ถูกเลือกมาใช้
เอกสารฉบับนี้ได้เน้นประเด็นเยาวชนชาวนาไรว์เท่านั้น ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการริเริ่ม การท้าทาย
ความเหมือนกัน และความแตกต่างซึ่งเป็นกิจกรรมในระดับภูมิภาค และไม่ได้ครอบคลุมพื้นที่ขนาดใหญ่
และไม่ได้ใช้การสังเกต ข้อมูล และตัวเลขจากพื้นที่

2. สิ่งที่น่าสนใจ

ก.ประเด็นและสิ่งที่เกี่ยวข้องกับเยาวชนภาคเกษตรในเอเชีย

1.) ประเด็นและสิ่งที่เกี่ยวข้องกับเยาวชนภาคเกษตรในเอเชีย จากการทบทวนเอกสาร พบว่า
มีหลายประเด็นที่เกี่ยวข้องกับเยาวชนภาคเกษตรในเอเชีย
ภาพพจน์และศักดิ์ศรีต่ำ พวกเขาคือคนในชนบทไม่มีความคิดริเริ่ม ไม่มีการศึกษา ไม่มีทักษะและเป็นเบี้ยล่าง
ที่ผ่านมาชาวนา-
ไรว์ได้แลกเปลี่ยนความคิดในเรื่องนี้และว่าพวกเขาไม่มีศักดิ์ศรีและไม่ถูกยกย่องในสังคมประเทศของเขา เช่น
ชาวนาจากประเทศฟิลิปปินส์ เล่าว่า การทำไร่ทำนา ไม่ใช่งานอาชีพ เด็กที่ออกจากโรงเรียนเท่านั้นที่ทำงานในไร-
นา พ่อ-แม่ ที่เป็นชาวนาไม่ต้องการให้ลูกของพวกเขาทำงานในภาคเกษตร
เพราะเป็นงานที่มีสถานภาพต่ำและไม่มีศักดิ์ศรี ผลผลิตของภาคเกษตรเป็นรายได้ที่ต่ำแค่ประทังชีวิต
ผู้ผลิตในภาคเกษตรหรือชาวไร-

นาในประเทศที่กำลังพัฒนาถูกจัดอยู่ในระดับต่ำเป็นผู้ไม่มีการศึกษาและไม่สรีวิไลซ์ ซึ่งความเป็นจริงการทำงานนา-ไรรู้้นต้องการทักษะและความรับผิดชอบในหลายด้าน (Shrestha,2001:114-115)

2.)ไม่มีการสนับสนุนโครงการและนโยบายจากภาครัฐชาวไร่-นาในหลายประเทศไม่มีที่ดินทำกิน
เครดิต เทคโนโลยีที่เอื้อต่อเยาวชนในการทำงาน-ไร่และตลาด
ราคาสินค้าภาคเกษตรถูกควบคุมโดยตลาดไม่ใช่จากชาวไร่-นาหรือภาครัฐ
ไม่มีความโปร่งใสในการกำหนดราคาสินค้า นโยบายและข้อตกลงทางการค้า(Ahmad et al,2013:37)
แต่กระนั้นเยาวชนก็ไม่ได้สนใจที่จะเข้าสู่ภาคเกษตรตรงกันข้าม
รัฐบาลได้ให้ความสนใจกับบริษัทหรือส่วนธุรกิจทางการเกษตรมากกว่าชาวนา-
ไร่บางส่วนที่เป็นผลประโยชน์หรือกำไรของคนในชนบทรัฐบาลไม่เอาใจใส่เช่นกัน
รัฐบาลไม่รับผิดชอบถึงความต้องการของเยาวชนชาวนา-ไร่หรือไม่สนใจในการส่งเสริมครอบครัวชาวนา-
ไร่ซึ่งเป็นผู้ทำการเพาะปลูกในที่ดินแต่ยังถูกกีดกันไม่ให้เป็นเจ้าของที่ดิน
ผู้เป็นเจ้าของที่ดินกลับไม่ทำการเพาะปลูก

3.) งานเกษตร ไม่ใช่งานที่มีกำไรและผลลัพธ์ที่ได้อยู่ในระดับต่ำ ชาวนา-ไร่
ส่วนใหญ่มีรายได้ไม่พอเพียงจากการทำเกษตรซึ่งรายได้ไกลจากความต้องการแม้ในระดับส่วนตนและครอบครัว
ว ดังนั้นทำให้พวกเขาเลิกทำงานในไร่-นา และขณะที่ยังได้ต่ำลง
สินค้าเครื่องใช้เกี่ยวกับเกษตรกรรมมีราคาสูงขึ้น เช่น เมล็ดพันธุ์-ปุ๋ย-
ยาฆ่าแมลงและยิ่งไปกว่านั้นแรงงานเยาวชนไม่มีในภาคเกษตร(AFA,2014 b)
แนวคิดเรื่องการประท้วงชีพจากภาคเกษตรโดยให้เยาวชนผูกพันร้ออยู่กับภาคเกษตรเป็นเรื่องน่าท้อใจ
ตั้งแต่ปี 1990 แนวคิดสากลเรื่องการปฏิรูปที่ดินจากการย้ายฐาน
เกษตรขนาดเล็กไปสู่เกษตรขนาดใหญ่ได้เกิดขึ้นและนาระบบตลาดเข้ามา ทำให้เกิดการปฏิรูปที่ดิน
(Borras,2006:99) โดยเฉพาะเปลี่ยนเป็นพื้นที่ทางเศรษฐกิจ นำเอาทรัพยากรไปเปลี่ยนเป็นเมือง เช่น
การปฏิรูปรัฐวิสาหกิจ และนำเอาที่ดินให้กลายเป็นสินค้า ชื่อ-
ขายกันอย่างเสรีในตลาด(Kumar,2011)สำหรับชาวนา-
ไร่ในเอเชียการเพาะปลูกไม่ใช่สิ่งที่ดีเพราะรายได้ไม่แน่นอนและมีความเสี่ยงที่สูงด้วย

4.) ความเป็นเจ้าของที่ไม่มั่นคงและที่ดินมีราคาสูงขึ้น
ทิศทางการตลาดของที่ดินเมื่อมีการปฏิรูปที่ดินทำให้ราคาที่ดินสูงขึ้น ชาวไร่-
ชาวนาที่ทำการเพาะปลูกไม่ได้เป็นอิสระจากกรอบหรือสิ่งที่รัฐบาลวางไว้
ธนาคารได้ส่งเสริมให้เกิดตลาดที่ดินและทำให้ชาวไร่-ชาวนาต้องออกจากที่ดิน
ซึ่งมันคือเครื่องมือของการควบคุมที่ดินและทำให้ที่ดินเป็นสินค้าที่มีการซื้อ-ขาย ทำกำไร (Hu,Yeh, Wu.2009)
ที่ดินที่เคยอยู่ในมือของชาวไร่-
นาถูกเปลี่ยนมือไปเป็นของเอกชนโดยเฉพาะนักลงทุนจากภาคอุตสาหกรรมทำให้เยาวชนชนบทออกจากภาคเก
ษตรสูงขึ้น

(Kumar,2011)และการปฏิรูปในปัจจุบันได้เน้นความทันสมัยของการทำเกษตรมากกว่าการแบ่งปันให้เช่าที่ดินและความมั่นคงในการเช่าที่ดินของเยาวชนชาวไร่-นาทั้งหลาย

5.) การแย่งชิงที่ดินและบริษัทที่ทำการเกษตร ทิศทางการส่งออกสินค้าการเกษตรจะทำในที่สุดชาวไร่นาจะกลายเป็นลูกจ้างของนายทุนหรือนายทุนอุตสาหกรรม(Araghi,1995:338)เกษตรแบบอุตสาหกรรมได้เข้ามาแทนที่เกษตรแบบครอบครัวชาวไร่-นา

และมีระบบเครดิตอย่างเป็นทางการและธนาคารให้การสนับสนุนการผลิตแบบอุตสาหกรรม

และตั้งเป็นตลาดที่มีการซื้อ-ขายทางเศรษฐกิจ ซึ่งถือเป็นการทำลายการผลิตของชาวไร่-

นาและครอบครัว(Harvey,2003:156-166)หนังสือพิมพ์จีนได้รายงานไว้ในประเทศอินโดนีเซีย

ประเทศเดียวมีโรงงานที่คนจีนเป็นเจ้าของถึง 2000 โรง เยาวชนชาวไร่-นา

ที่ทำการผลิตขนาดเล็กไม่สามารถแข่งขันกับโรงงานคนจีนได้

ทำให้เยาวชนไม่มีอนาคตต่อการทำธุรกิจทางการผลิตพืชผล

6.) การขาดโครงสร้างพื้นฐานในชนบท ฐานของการผลิตยังคงอยู่ในพื้นที่ชนบท แต่อย่างไรก็ตามยังขาดโครงสร้างพื้นฐานที่ดีเหมาะสมและเอื้อกับสภาวะแวดล้อมต่อการส่งเสริมเยาวชนเข้าสู่ภาคเกษตร(AFA2014c)ประเทศที่กำลังพัฒนาพื้นที่ส่วนใหญ่ไม่มีถนน-

ไฟฟ้าและตลาดขายสินค้าเกษตรเพื่อทำการ รัฐบาลไม่สนใจ และคิดว่า

การเพาะปลูกเป็นเพียงประโยชน์แก่การบริโภคของครอบครัวเท่านั้นไม่สามารถขายออกไปทำอย่างอื่นได้

เยาวชนจึงไม่เห็นอนาคตที่รุ่งเรืองจากการเพาะปลูก

7.) ขาดหลักสูตรเกี่ยวกับที่ดินและการปฏิรูปที่ดิน ภาคเกษตรคือฐานทรัพยากรหลักในการจ้างงานของหลายประเทศ

โรงเรียนและมหาวิทยาลัยไม่ได้มีหลักสูตรสอนเรื่องที่ดินและการเกษตร ผล

คือเรื่องที่ดินและการปฏิรูปที่ดินทางการเกษตรได้ถูกเอาใจใส่หรือทอดทิ้ง

ดังนั้นจึงไม่มีการสนับสนุนให้เยาวชนชาวไร่-นา มุ่งไปสู่อาชีพเกษตรกร

ข. ริเริ่มสนับสนุนเยาวชนเข้าสู่ภาคเกษตรในเอเชีย

การริเริ่มได้ถูกปฏิบัติโดยAFAและองค์กรชาวนาไร่อื่นๆ(องค์กรชาวนา-ประชาสังคม-องค์กรชาวนาสากล องค์การสหประชาชาติ)

1.)การพัฒนาศักยภาพและการเป็นผู้นำ

- ใน 5 ปีที่ผ่านมา ปัญหาวิกฤตอาหารโลกทำให้ สมาชิก AFAและพันธมิตร เช่น ประชาสังคม องค์การสหประชาชาติ ได้เริ่มต้นสร้างศักยภาพและพัฒนาการเป็นผู้นำของชาวนา-

ไร่และองค์การสหประชาชาติได้เน้นที่เยาวชนในบางประเทศเวทีชาวนา-

ไร่ได้ถูกจัดขึ้นจากโครงการสร้างศักยภาพและพัฒนาการเป็นผู้นำ

2.)การถกเถียงเรื่องครอบครัวชาวนา-ไร่และเศรษฐกิจของพวกเขา

- การหลั่งไหลของบริษัทข้ามชาติ ก่อให้เกิดการแข่งขันที่ดีโดยบริษัททางเกษตร และอื่นๆ ซึ่งทำให้เกิดการถกเถียงเพิ่มขึ้นในเรื่องครอบครัวเกษตรกรและเศรษฐกิจของพวกเขาองค์การสหประชาชาติได้ประกาศและเฉลิมฉลองให้ ปี2014เป็นปีครอบครัวเกษตรกรและองค์กรเกษตรกร-ประชาสังคมที่ทำการเพาะปลูกได้เริ่มมีการถกเถียงซึ่งทำให้เกิดอิทธิพลต่อนโยบายในประเด็นครอบครัวเกษตรกรและการเพาะปลูกแบบเกษตรปลอดภัย

3.) การพัฒนาเกษตรปลอดภัย

- คนเริ่มหันมาเลือกการเกษตรปลอดภัย เพื่อสุขภาพที่ดี หลังจากนั้นเกษตรปลอดภัยได้เพิ่มจำนวนขึ้นถือเป็นลักษณะทางบวกทำให้เยาวชนสนใจสูงขึ้นเข้าร่วมส่งเสริมเกษตรปลอดภัยเป็นส่วนใหญ่ รัฐบาลบางแห่งสนับสนุนให้ทำเกษตรปลอดภัยซึ่งถือเป็นการดึงดูดใจให้เยาวชนเข้าสู่ภาคเกษตรในเอเชียได้ คนงานที่เดินทางไปทำงานที่ตะวันออกกลางได้เริ่มทำเกษตรและบางคนได้ส่งเสริมการทำเกษตรปลอดภัยเช่นกัน

4.) การสร้างองค์กรชาวนา-ไร่

- องค์กรประกันสังคมและองค์การสหประชาชาติ ได้อำนวยความสะดวกจัดตั้งองค์กรชาวนา-ไร่ เพื่อส่งเสริมพวกเขาให้มีการเปลี่ยนแปลงนโยบายการเพาะปลูก องค์กรเกษตรกรเริ่มจัดตั้งกลุ่มเยาวชนในองค์กรตนเอง นับว่าเป็นอีกปีกหนึ่งขององค์กร ยิ่งไปกว่านั้นได้มีการริเริ่มถกเถียงแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเรื่องสิทธิ

5.) การส่งเสริมเกษตรกรผู้หญิง

- ดังปรากฏการณ์ที่เห็นมีเกษตรกรชายจำนวนมาก ย้ายออกจากพื้นที่ชนบทภาคเกษตร งานเกษตรจึงกลายเป็นงานของผู้หญิงและเริ่มมีการถกเถียงถึงสิทธิของเกษตรกรหญิงและการเข้าถึงสิทธิในที่ดินซึ่งเกษตรกรหญิงได้เข้าร่วมการรณรงค์ให้การศึกษาอย่างกระตือรือร้นและจัดเวทีในเรื่องสิทธิทางที่ดินอย่างต่อเนื่องในบางประเทศ เช่น ประเทศเนปาล

6.) รณรงค์ให้การศึกษาเกี่ยวกับนโยบายอย่างกว้างขวาง

- เช่น ประเทศอินโดนีเซีย-ฟิลิปปินส์-เนปาลและอินเดีย จัดให้มีการถกเถียงอย่างต่อเนื่องติดต่อกันในเรื่องที่ดินอย่างกว้างขวางและนโยบายการปฏิรูปที่ดินที่ยุติธรรมสำหรับการทำนา-ไร่ รวมทั้งเป็นเจ้าของที่ดินและเข้าถึงปัจจัยการผลิต ชาวนา-ไร่ได้รวมพลังตนเองและรณรงค์ให้การศึกษาเรื่องการเปลี่ยนแปลงนโยบายเรื่องที่ดิน-การปฏิรูปที่ดินแทนเยาวชนเกษตรกรและได้อุทิศเวลาในการบริหารจัดการที่ดินและรูปแบบการนำไปใช้และนโยบายเกี่ยวกับสิทธิชาวนา-ไร่ องค์กรเกษตรกรและประชาสังคมได้เข้าร่วมกิจกรรมที่กล่าวมาอย่างกระตือรือร้น

7.) การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและการสร้างความรู้

สมาชิกAFAและองค์กรพันธมิตรหลายองค์กรเข้าร่วมอย่างกระตือรือร้นในโครงการแลกเปลี่ยนเพื่อสร้างความ

รู้ของเกษตรกรและหนุนเสริมให้เกษตรกรเข้าร่วมในโครงการที่กล่าวมา
ซึ่งทำให้องค์กรเกษตรกรพัฒนาจัดทำโครงการสร้างความรู้และส่งเสริมเยาวชนเข้าสู่ภาคเกษตร

8.) การวิจัยและกรณีศึกษาของเยาวชนเกษตรกร

องค์กรเกษตรกร-ประชาสังคมตัวแทนองค์การสหประชาชาติในหลายประเทศ
เช่นประเทศเนปาล-มองโกเลีย-กัมพูชา-ฟิลิปปินส์-อินโดนีเซีย-บังกลาเทศและเวียดนามเข้าร่วมทำวิจัย-
กรณีศึกษา-รณรงค์ให้การศึกษาเรื่องนโยบายสำหรับเยาวชนเกษตรกร ผลวิจัยพบว่า
การทำกิจกรรมมีอิทธิพลต่อรัฐบาลของประเทศที่กล่าวมาและการกำหนดนโยบาย
หลังจากนั้นค่อยๆมีการเปลี่ยนแปลง องค์กรพัฒนาเอกชนระดับสากลและองค์กร
2ฝ่ายได้เคลื่อนไหวสนับสนุนเยาวชนเกษตรกร โดยลงทุนในภาคเกษตร

ค.สิ่งที่ท้าทาย

สิ่งที่ท้าทาย ยังมีอยู่จริงในเรื่องนี้ โดยเฉพาะในประเทศแถบภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก
และมีสิ่งที่ท้าทายที่เหมือนกันคือ

1.) ขาดการเข้าถึงและควบคุมทรัพยากรในการผลิต โดยเฉพาะที่ดินและทุน

อย่างแรกคือ

เยาวชนไม่มีที่ดินและไม่มีการปฏิรูปที่ดินที่เน้นให้แก่เยาวชนเกษตรกรในหลายประเทศแถบภูมิภาค
เอเชีย-แปซิฟิก ผลที่ออกมาเยาวชนเกษตรกรไม่มีที่ดินหรือเช่าไม่ถึงที่ดินสำหรับการค้า-
ขายผลผลิตจากการเพาะปลูกแบบเก่าหรือแบบจารีต(Woost,2010)

เรื่องที่สอง คือเยาวชนเกษตรกร ส่วนใหญ่ต้องคอยจนอายุมากขึ้นหรืออาวุโสจึงจะได้รับมรดก
ถ้าถึงเวลานั้นนับว่าสายเกินไปที่จะเป็นเจ้าของที่ดิน

เรื่องที่สาม คือ ที่ดินที่ไม่เคยทำการเกษตรและไม่เคยทำการปฏิรูปมาก่อน
เป็นที่ดินที่มีศักยภาพต่ำในการทำเกษตรและเป็นที่ดินที่อยู่ห่างไกลถึงเมือง-กิ่งป่า

ถึงแม้ที่ดินมีสภาพตามที่กล่าวมา รัฐบาลยังสนับสนุนการได้ที่ดินจากการรับมรดก
จึงทำให้เยาวชนไม่มีความมั่นคงเรื่องที่ดิน ดังเช่นนี้เยาวชน

ไม่ถูกส่งเสริมให้ผูกพันกับการเพาะปลูกทางการเกษตร

เรื่องที่สี่

ไม่มีธนาคารหรือสถาบันการเงินที่ให้บริการเฉพาะสำหรับภาคเกษตรและน้อยมากที่จะเข้าใจถึงความต้องการ
ของเยาวชนเกษตรกรผู้รวบรวมหรือจัดการและนอกจากนี้ยังขาดการสนับสนุนจากการบริการทางสังคมและโครงสร้าง
สร้างพื้นฐานที่ส่งเสริมให้เยาวชนเข้าสู่ภาคเกษตร

2.) ความรู้และทักษะไม่เพียงพอในเรื่องการผลิต กระบวนการและการทำธุรกิจ

เยาวชนยุคปัจจุบันมีความรู้เรื่องเกษตรจำกัด- ขาดทักษะความเป็นผู้นำและการจัดการ (Iied,2012:31)

การพัฒนาทักษะและถ่ายโอนเทคโนโลยี เป็นเรื่องหลักที่สำคัญและเป็นแบบอย่างของเยาวชนเกษตรกร

อย่างไรก็ตามเรื่องนี้ไม่ได้ครอบคลุมอยู่ในโครงการของรัฐบาล เยาวชนชอบเทคโนโลยีที่ทันสมัยมากกว่า

แต่รัฐบาลไม่เข้าใจสิ่งที่เยาวชนหวังและต้องการ ขาดการเอาใจใส่ -

สนับสนุนและส่งเสริมความรู้อย่างเพียงพอโดยเฉพาะทักษะทางเทคโนโลยีที่ทันสมัยสำหรับการเพาะปลูก
ผลที่เกิดขึ้นภายหลังคือ

เยาวชนไม่เห็นถึงอนาคตในการทำเกษตรเพราะขาดการช่วยเหลือสนับสนุนความรู้และทักษะที่เพียงพอโดยเฉพาะการเพาะปลูกที่ทันสมัย

3.) ขาดการถ่ายทอดความรู้มีช่องว่างระหว่างคนรุ่นเก่ากับรุ่นใหม่
หลักสูตรการศึกษาในโรงเรียนไม่ได้เน้นเรื่องเยาวชนกับเกษตร
หลักสูตรของโรงเรียนและวิทยาลัยเป็นหลักสูตรการศึกษาที่ไม่ใช่เพื่องานเกษตรและไม่ส่งเสริมภาคเกษตร(wobst,2010)ดังผลที่ออกมา
ความหวังและสิ่งที่ต้องการของเยาวชนมาตั้งแต่โอกาสทางเศรษฐกิจเท่านั้นแต่พวกเขายังต้องการสถานภาพทางสังคมและกำลังความสามารถ ด้วยเหตุนี้
ความคิดของเยาวชนเรื่องการทำเกษตรเป็นที่น่าสนใจหายเพราะสถานภาพไม่ได้รับการส่งเสริมและไม่มีการเอาใจใส่ต่อผลที่ออกมาทางเศรษฐกิจ(iied2012:)
ดังนั้นในความคล้ายกันเยาวชนไม่แสดงให้เห็นถึงความสนใจที่จะทำการเกษตรเพื่อการดำรงชีพเหมือน พ่อ-แม่

4.) โลกาภิวัตน์ = ความไม่แน่นอน= การเปลี่ยนแปลงราคาบ่อยครั้ง ประเทศในเอเชีย
ถึงแม้มีระบบตลาดเปิดสำหรับผลผลิตทางการเกษตรและมีอัตราภาษีต่ำ
เยาวชนก็ยังไม่สามารถแข่งขันผลผลิตทางการเกษตรเรื่องราคาได้และต้องการละทิ้งภาคเกษตรซึ่งไม่สามารถมีอะไรขายได้ ความไม่เสถียรของราคาผลผลิตเป็นอีกปัจจัยหนึ่ง
และถึงแม้อัตราภาษีจะต่ำหรือไม่ต้องจ่ายในผลผลิตทางการเกษตร
แต่เมื่อราคาสินค้าจากนอกประเทศมีราคาต่ำกว่าจึงทำให้ดูเหมือนว่าสินค้าภายในประเทศสูงกว่า
ผู้ซื้อได้เลือกซื้อสินค้าที่ถูกกว่าและถึงแม้จะมีอาฟต้า(FTA) ก็ตาม
ผู้ผลิตขนาดเล็กบางส่วนต้องตกอยู่กับความยากลำบากต่อไป ดังนั้นพวกเขาจึงละทิ้งอาชีพเกษตรกรในที่สุด
ง.การเสนอโครงการจากองค์กรสมาชิก

จากการศึกษาของAFA	พบว่า	เรื่องการส่งเสริมเยาวชนเข้าสู่ภาคเกษตร
มีรายงานในหลายเวทีให้การสนับสนุน	สมาชิกAFA	เสนอโครงการดังต่อไปนี้ เช่น
การเปลี่ยนแปลงนโยบายและจัดตั้งองค์กร	สมาชิกส่วนใหญ่ของ	AFA

ได้นำเสนอโครงการที่จะเปลี่ยนแปลงและจัดตั้ง-สร้างนโยบายใหม่ของแต่ละประเทศมีดังนี้

1. ประเทศอินโดนีเซีย นำเสนอเรื่องนโยบายการนำสินค้าเกษตรจากต่างประเทศเข้ามาในประเทศนโยบายเกี่ยวกับเมล็ดพันธุ์ท้องถิ่นและการเปลี่ยนที่ดินทางเกษตรไปทำอย่างอื่น
2. ประเทศฟิลิปปินส์ นำเสนอ เรื่องธรรมนูญสำหรับเยาวชนชาวนา-ไร่
3. ประเทศไทย เรื่องหลักสูตรการเกษตรในโรงเรียนมัธยมหรือต่ำกว่า
4. ประเทศกัมพูชา เรื่องการศึกษาภาคเกษตรแก่เยาวชนเกษตรกร
5. ประเทศเนปาลและไต้หวัน เรื่องต้องการ การลงทุนในภาคเกษตรหรือสนับสนุนเยาวชนเกษตรกร

6. ประเทศเนปาล เรื่องสิทธิเกษตรกรในรัฐธรรมนูญ
7. ประเทศเวียดนาม เรื่องส่งเสริมเกษตรกรในด้านนโยบายตลาด
8. ประเทศเกาหลีใต้ เรื่องการส่งเสริมในกระบวนการตัดสินใจ

ทำบัญชี-รายการที่ดินทางการเกษตร

ประเทศอินโดนีเซีย

เสนอให้มีการรวบรวมตัวเลขและขนาดที่ดินที่อยู่ในการดูแลและเป็นเจ้าของโดยเกษตรกร

ซึ่งถ้ามีตัวเลขจะเห็นถึงศักยภาพที่จะเข้าถึงการสนับสนุน-บริการและสามารถจัดการที่ดินได้อย่างถูกต้อง และมีการส่งเสริม ดังนี้

- ส่งเสริมและเข้าถึงเทคโนโลยี เกษตรกรในประเทศอินโดนีเซีย-เวียดนามและเกาหลีใต้
เสนอโครงการการเข้าถึงตลาด และเทคโนโลยีทางการเกษตรที่เอื้อต่อเยาวชน
- การพัฒนา การศึกษาและศักยภาพประเทศฟิลิปปินส์-กัมพูชา-บังคลาเทศ –มองโกเลีย-
คีจีนิสถาน-เกาหลีใต้-ไต้หวัน-ญี่ปุ่นและเนปาล เสนอโครงการศึกษา
ฝึกอบรมและสร้างศักยภาพเยาวชนเกษตรกร
- งานวิจัยและจัดตั้งศูนย์ข้อมูล-ข่าวสาร เกษตรกรจากประเทศฟิลิปปินส์-บังคลาเทศ –
มองโกเลีย-คีจีนิสถาน-เกาหลีใต้-ไต้หวัน-ญี่ปุ่นและเนปาล ร่วมเสนอให้
ทำวิจัย เรื่องเยาวชนเกษตรกรและจัดตั้งศูนย์ข้อมูลข่าวสารสำหรับเกษตรกร
- สร้างองค์กรและสถาบันบันเยาวชนชาวไร่-นา ชาวนาจากฟิลิปปินส์-ไทยและคีจีนิสถาน
ร่วมเสนอการจัดตั้งองค์กรหรือเยาวชนชาวนา-ไร่
- มีโครงการสร้างผู้นำทางธุรกิจและนวัตกรรมให้เยาวชนเกษตรกร
- การเข้าถึงเครดิตระยะยาวหรือการสนับสนุนเรื่องการเงิน เกษตรกรจากบังคลาเทศ
มองโกเลีย-คีจีนิสถาน-ไต้หวัน-ญี่ปุ่นและเนปาล
ร่วมเสนอโครงการที่พวกเขาสามารถเข้าถึงได้ในระยะยาว เช่น เครดิตและการเงิน
- มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์เชื่อมโยงและสร้างความรู้ เกษตรกรจากประเทศเวียดนาม
- อินโดนีเซีย-ไต้หวัน-ญี่ปุ่นและเนปาล
ร่วมเสนอให้มีโครงการแลกเปลี่ยนและเชื่อมโยง
และสร้างความรู้ระหว่างสมาชิกหรือประเทศที่ไม่ใช่สมาชิก
- พัฒนารูปแบบสหกรณ์การเกษตร
ชาวนาประเทศบังคลาเทศและเนปาลได้ร่วมเสนอโครงการพัฒนาความรู้เรื่องรูปแบบการ
เกษตรและรูปแบบสหกรณ์การเกษตร

3. การวิเคราะห์

ก. ความเหมือนกัน-ความแตกต่าง-ความต่างกันเล็กน้อยของประเด็น-ความเกี่ยวพัน-
การริเริ่มและการทำทนาย -ความเหมือนกันที่ค้นพบมีดังนี้

ไร่จำนวนมากถูกไล่ออกจากที่ดินทุกวันจากที่ดินที่พวกเขาเพาะปลูก
ที่ดินทางการเกษตรกำลังถูกเปลี่ยนแปลงไปสู่จุดมุ่งหมายอื่นๆหรือไปอยู่ในมือของคนรวย
หรือนายทุน- นักลงทุนและบริษัทข้ามชาติ
ความไม่มั่นคงทางอาหารกำลังเกิดขึ้นระหว่างเกษตรกรรายย่อย-ผู้เช่าที่ดิน
ครอบครัวที่ไม่มีที่ดินและครอบครัวชาวนา-ไร่ ผู้แบ่งปันพืชผลที่เก็บไว้

ข. กิจกรรมที่สามารถทำได้ในระดับภูมิภาค

1. การรณรงค์ศึกษาด้านนโยบาย

ชาวนา-ไร่ในเอเชีย มีภาระเกี่ยวกับประเด็นด้านนโยบาย: AFA
สามารถให้ความสะดวกในระดับภูมิภาคในประเด็นที่เหมือนกัน เช่น นโยบายเสรีใหม่
องค์การการค้าระหว่างประเทศในประเด็นเกษตร-อากาศเปลี่ยนแปลง-การค้าเสรี-การแย่งชิงที่ดิน-
สิทธิชาวชน-และชาวนา-ไร่ผู้หญิง-ความมั่นคงทางสังคมและเรื่องอื่นๆ AFA ช่วยในการล๊อบบี้
กับองค์การสหประชาชาติและองค์กรทั้ง 2 ฝ่าย ในเรื่องโครงการ-นโยบายที่เอื้อต่อชาวนา-
ไร่และการสนับสนุนอื่นๆ

2. การสร้างพันธมิตรระหว่างองค์กรชาวนา-ไร่

ที่ดินและภาคเกษตรเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับประเด็นทางการเมืองการแก้ไขสามารถทำได้โดยวิธี
ทางการเมืองเท่านั้น ซึ่งเป็นความสำคัญที่ต้องผลักดันให้รัฐที่เกี่ยวข้องรับเป็นภาระ
แต่ต้องมีการรวมพลังของชุมชนในระดับชาติและสากล ในเรื่องนี้ AFA
สามารถอำนวยความสะดวกการสร้างเครือข่ายพันธมิตรระหว่างองค์กรชาวนา-
ไร่และประชาสังคมด้วยการรวมพลัง

3. โครงการแลกเปลี่ยนประสบการณ์

สมาชิกAFA

มีการพัฒนารูปแบบการทำเกษตรและเปลี่ยนแปลงนโยบายและโครงการต่างๆโดยตัวแทนของพวกเขา ในเรื่องนี้ AFA สามารถให้ความสะดวกในโครงการเปลี่ยนแปลงผลผลิตจากการเพาะปลูก-
การสร้างความรู้ให้ชาวนา-ไร่เรื่องเพาะปลูกในภาคเกษตร -เทคโนโลยี-
การจัดตั้งนโยบายใหม่และส่งเสริมให้ชาวชนชาวนา-ไร่เข้าสู่หรืออยู่ในภาคเกษตร

4. พันธมิตรระหว่างองค์กรชาวนา-ไร่

ความยั่งยืนของครอบครัวเกษตรกรและเยาวชนจะอยู่ในภาคเกษตรได้ต้องมีการสนับสนุนเรื่องการเงิน
และเทคโนโลยี ดังเช่นนี้ AFAสามารถให้ความสะดวกในกระบวนการสร้างพันธมิตร
ผู้มีแนวความคิดเดียวกันหรือคล้ายกันให้เกิดความยั่งยืนระหว่างองค์กรชาวนา-

ไว้กับประชาสังคมในภาคเกษตรและองค์กรเงินทุนสนับสนุนและส่งเสริมภาคเกษตรในระดับต่างๆหลายประเทศ
ในภูมิภาค

5. การวิจัยและเอกสารเผยแพร่

งานวิจัยและเอกสารเผยแพร่ในภาคเกษตร-

ครอบครัวและเยาวชนเกษตรกรเป็นส่วนที่สำคัญและมีหลายประเด็นที่ต้องศึกษาและสนทนากับรัฐบาลของแต่ละประเทศหรือองค์กรเงินทุน เรื่องที่กล่าวมานี้ AFA

สามารถอำนวยความสะดวกและจัดทำงานวิจัยและสนทนาในระดับภูมิภาคและจัดเตรียมการสนับสนุนในสิ่งที่กล่าวมาในระดับประเทศ งานวิจัยช่วยให้มีการรณรงค์และให้การศึกษาในระดับประเทศและภูมิภาค

4. ข้อเสนอที่จะดำเนินการต่อไป

กิจกรรมที่จะปฏิบัติได้ในระดับรัฐบาลถ้ามีการนำข้อเสนอในหลายประเด็นไปปฏิบัติได้เยาวชนชาวนา-ไร่ จะช่วยทำให้เกิดการขับเคลื่อนในประเทศของพวกเขาซึ่งทำให้เกิดการพึ่งพาตนเองในด้านอาหาร-การจ้างงานและความเจริญเติบโตที่ยั่งยืนต่อไป รายละเอียดมีดังนี้ คือ

1. นโยบายความมั่นคงทางสังคมของเยาวชนชาวนา-ไร่

มีการนำโครงการความมั่นคงทางสังคมไปปฏิบัติโดยเฉพาะเพื่อเยาวชนชาวนา-ไร่ เช่น เรื่องการประกันสุขภาพ-สนับสนุนการศึกษา-บำนาญและเรื่องอื่นๆ

2. ความเป็นเจ้าของหรือใช้สิทธิทำสัญญาเช่าที่ดินเพื่อความมั่นคง
จัดเตรียมการเป็นเจ้าของและใช้สิทธิทำสัญญาเช่าอย่างน้อย 5 ปีเพื่อความมั่นคงในการเพาะปลูก
ถ้าไม่มีความมั่นคง ระยะยาว เยาวชนจะไม่สนใจในการเพาะปลูกในชุมชนของเขา

3. โครงการพิเศษสำหรับเยาวชนชาวนา-ไร่(เข้าถึงที่ดิน-เครดิต-ปัจจัยการผลิตและตลาด)
จัดเตรียมโครงการพิเศษสำหรับเยาวชนชาวนา-ไร่ รวมทั้งการเข้าถึงที่ดิน-เครดิต-ปัจจัยการผลิต(เช่า เทคโนโลยี-การชลประทาน-การประกัน-เงินช่วยเหลือจากภาครัฐและอื่นๆ)และตลาด ถ้าไม่สามารถเข้าถึงสิ่งที่กล่าวมา เยาวชนจะไม่สนใจเข้าสู่ภาคเกษตรเพราะพวกเขาไม่เห็นถึงอนาคต

4. ศักดิ์ศรีและการมีส่วนร่วมของเยาวชนชาวนา-ไร่ในการตัดสินใจและกระบวนการจัดทำนโยบาย
มีการยอมรับศักดิ์ศรีของเยาวชนชาวนา-ไร่และจัดเตรียมพื้นที่สำหรับเยาวชนชาวนา-ไร่ให้พวกเขาสามารถเข้าร่วมในการตัดสินใจและกระบวนการจัดทำนโยบาย
เยาวชนต้องรู้สึกเป็นเจ้าของนโยบายและโครงการที่เกี่ยวข้องกับพวกเขา

อ้างอิง :

AFA : (2014 a.) การส่งเสริมเยาวชนเข้าสู่ภาคเกษตรในเอเชีย : เรื่องและสิ่งที่หวังได้ในภายหน้า
‘ขอบเขตภูมิภาค’เป็นเอกสารที่จัดเตรียมโดย AFA สำหรับการพัฒนาชนบทที่ยั่งยืน(AFA)ธันวาคม 2014

AFA: (2014 b.) การดำเนินประชุมสภาที่ปรึกษาหารือภูมิภาค AFAครั้งที่6 “จับสิ่งที่กำลังเคลื่อนอยู่ให้ได้รับสิ่งที่เป็ประโยชน์ทางรูปธรรมที่ดีกว่าสำหรับชาวนา-ไร่รายย่อย” ในการประชุม ครอบครัวชาวนา-ไร่รายย่อยสากล เมื่อ 6-8 พฤษภาคม 2014 ที่ประเทศอินโดนีเซีย

AFA: (2014 c.)เยาวชนชาวนา-ไร่AFA “เวทีระดับภูมิภาค” สร้างการพัฒนาเยาวชนชาวนา-ไร่ในเอเชียระหว่าง 25-26 พฤศจิกายน 2514 ประเทศฟิลิปปินส์

Ahmad, Qazikholidzamanet.al (2010) เรียนรู้จากการปฏิบัติในโครงสร้างการเพาะปลูกและสิ่งที่จะหวังได้ในภายหน้าของความร่วมมือในภาคเกษตร ในภูมิภาคในเอเชียใต้-การผสมผสานทางเศรษฐกิจในเอเชียใต้: ประเด็นผู้เบิกทาง เคลลี: ,มโนภาพใหม่ในเอเชียใต้

Araghi, F.A.(1995) Global Depeantization 1945-1990,สหรัฐอเมริกา เอกสาร the sociological quarterly, ฉบับที่ 36 ปีที่2(ใบไม้ผลิต 1995)ได้มาจาก [http://www.polsci.chula.ac.th/iakkrit/anthro/RualSociologyfiles/Global%20Epeas ant ization.pdf](http://www.polsci.chula.ac.th/iakkrit/anthro/RualSociologyfiles/Global%20Epeas%20ant%20ization.pdf) PP.337-368 เข้าถึงเมื่อ 20 ตุลาคม 2012

Borras, S.M.(2006)รากแห่งการสันนิฐาน-คาดเดาล่วงหน้า: ทฤษฎีและการปฏิบัติของนโยบายเสรีนิยมใหม่ได้รับจาก <http://www.foofirst.org/files/bookstore/pdf/promisedland/5.pdf>.และเข้าถึงเมื่อ 7 มกราคม 2014

Hu, J.,Yeh,A.WU.F(2009)การซื้อขายที่ดิน:การพัฒนาที่ดินใหม่และการเมืองในประเทศจีน หลังจากปี 1980 นิติศาสตร์ นานาชาติ การวิจัยเมืองและภูมิภาค ฉบับ 33, 4 ธันวาคม 2009 หน้า 820-913 ได้รับจาก <http://www.grm.cdu.hk/eng/research/FAE2011/Xujiang/2IJURR2009.pdf>เข้าถึงเมื่อ 14 มกราคม 2014

IFAD (2011) การบำรุง-เลี้ยงคนในรุ่นอนาคต : เยาวชนในชนบทวันนี้ ความเจริญรุ่งเรืองของผลิตของชาวนา-ไร่ฟุ้งนี้ การดำเนินงานของสภาสูง คณะลูกขุนและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเคียงข้าง

IIED(2012)การเพาะปลูกขนาดเล็กและเยาวชนยุคที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของชนบท ได้รับจาก<http://pubs.iied.org/pdfs/14617IIED.pdf> เมื่อวันที่ 7 เมษายน 2015

Kumar, A.(2011)ที่ดินในยุคเสรี : การค้าขายสินค้าหรือสังคมที่ดี-สถาบันการวางแผนแห่งเมือง วารสารอินเดีย-8-208,เมษายน –มิถุนายน 2011,ได้รับจาก [http://itpi.org.in/files/apr2 11pdf](http://itpi.org.in/files/apr2%2011pdf) เข้าถึงเมื่อ 17 มกราคม 2014

Peters David J.(2002).ทบทวน The Goldschmidt ซึ่งเป็นข้อสมมุติที่ไม่ต้องพิสูจน์:ผลกระทบจากโครงสร้างทางเศรษฐกิจต่อ สถานการณ์สังคม-เศรษฐกิจในชนบทแบบมีดเวท-กระทรวงพัฒนาเศรษฐกิจในมิสซูรี-เอกสารเกี่ยวกับเทคนิคD-0702-1- (เมืองเจฟเฟอร์:กระทรวงพัฒนาเศรษฐกิจ-มิสซูรี-2002)

Shrestha.N.(2001) เศรษฐกิจ-การเมืองเกี่ยวกับที่ดิน-การไร่ที่ดินและอพยพในประเทศเนปาล: เอกสารเผยแพร่ นิราลาในเนปาล

Wobst, P (2010) ส่งเสริมการจ้างงาน และผู้นำการจัดการหรือรวบรวมสำหรับเยาวชนชนบท :
กรณีศึกษาในพื้นที่เพาะปลูกและการใช้ชีวิตในโรงเรียน (JFFLS)การพัฒนาชนบทในบราซิลอย่างรวบรัด-16
มิถุนายน 2010

ผู้ทำการวิจัยคือ นายจาเคน บัสเนท เป็นนักวิจัยระดับปริญญาเอก
ในประเทศเนปาลและเป็นผู้พัฒนาทำงานทางด้านสังคม
เรื่องที่ดินและการปฏิรูปที่ดินเพื่อการเกษตร